

Tarinaviemäri

Äi 11: Sininen kynä

Kevät 2021

Sisällysluettelo

Johdanto

Tekstit

Peili

Petterin tragedia

Matka

Sade

Mätä omena

Suuri retki

Armon lahja

Johdanto

Kevään 2021 äidinkielen *Sininen kynä* -kurssin opiskelijat ovat koko kevään kehittäneet kirjoitustaitojaan ja nyt, kun kesä jo lähestyy, olemme keränneet muutamia opiskelijoiden kirjoittamia tekstejä yhteen pieneksi antologiaksi. Jokainen valitsi yhden tekstinsä kokoelmaan. Teksteille ei ollut mitään tarkkaa tehtävänantoa ja sen voi niistä huomata - jokainen on täysin omanlaisensa ja kirjoittajansa näköinen.

Kurssi on opettanut uusia tapoja tekstien luomiseen sekä oman mielikuvituksen ja luovuuden herättämiseen ja ruokkimiseen. Paljon on juteltu tekstien synnystä ja ehkä jollain tavoin myös löydetty, millainen kirjoittaja itse on. Lopulta on myös huomattu, että maailma on muuttunut ja se nähdään teksteissä. Se, mikä ennen oli kiellettyä, voi olla tämän päivän korjattava asia. Kuten Minna Canth sanoi: "Vanhojen totuuksien täytyy väistyä uusien tieltä."

Tekstien kirjoittajat ovat Minttu Järvi, Lyidia Virrankoski, Nella Annala, Sara Karjanlahti, Elina Jussila, Jonna Kankaansyrjä ja Roosa Autio. Kirjoitukset ovat satunnaisessa järjestyksessä, eivät siis nimien mukaisesti.

Mukavia lukuhetkiä!

Tekstit

Peili

Katson peiliin ja sieltä takaisin minua tuijottaa jokin ruma ja läski ihmissika hybridi. Selkäni on typerän lyhyt, vartalon muoto pyöreä, pitkät jalat, mutta sitä ei näe, koska ne ovat niin läskit. Kasvoissani on siellä sun täällä jotain epäpuhtauksia ja punoitusta, sekä läskiä. Poskeni on pyöreämmät, kun monen oravan, jonka posket ovat täynnä pähkinöitä. Silmäni ovat typerät ja alaspäin kääntyneet. Oudon näköiset. Väristä en tiedä, sillä joskus ne ovat vihreät, joskus siniset, yleensä harmaat ja joskus harvoin myös hopeiset. Kasvoissani ei oikein ole mitään erityistä tai kivaa. Luonteeni oli ennen mukava. Olin puhelias, ystävällinen, avoin, kiltti, empaattinen ja lämmin. Nyt olen kylmä kuin kivi ja kosketuskin aiheuttaa pakkasenpureman. En tiedä mihin se kaikki meni. Nyt mikään ei tunnu miltään, kaikki sattuu ja vähäiset tunteeni vaihtelevat usein. Tavallisessa keskustelussa onnistun suuttumaan typerästä, pienestä ja turhasta asiasta, jonka jälkeen tapellaan hetki ja sen jälkeen taas kerran kaikki on normaalisti. Viha katoaa sekunneissa. Ihan kuin välissä ihminen vaihtuisi. En ajattele itsestäni paljoa. Kun ajattelen itseäni se on usein vain sitä, että nyt voisi vihdoinkin alkaa vaikka laihduttamaan, tai sitten itken persoonallisuuteni perään ja toivon sitä takaisin. Muista ihmisistä en ajattele paljoa, elleivät he ole ystäviäni tai ystävän ystäviä. Pystyn kokemaan empatiaa vain harvoissa tilanteissa enää. Haluan nähdä, kuinka muut kokevat saman, mitä minä koin. Tykkään myös tietää, että voisin auttaa, mutta minun ei ole mikään pakko, koska hekään eivät auttaneet minua, vaikka kuinka kauan pyysin ja anelin ja toivoin. Monta vuotta odotin ja toivoin, ehkä jopa tarvitsin apua, mutta heitä ei kiinnostanut. Kaikki tämä viha ja heille kärsimyksen toivominen ei tule mistään sadistisesta ajatuksesta tai edes kostosta. Haluan vain, että he vihdoinkin ymmärtävät, mitä tekivät minulle. Eihän se paljoa minulle enää tee, mutta pelastaa

ehkä jonkun muun. Nyt kaikki on maan tasalla, eikä pienintäkään toivoa siitä, että voisin vaikka palata takaisin tavallisen, normaalin ja ystävällisen ihmisen tasolle, ole olemassa. Minulla ei ole enää mitään menetettävää, sillä kaikki, mitä halusin joskus, tai mistä olin ylpeä, on nyt poissa. En voi saada niitä enää kiinni. Joten peilistä minua katsoo pieni, kamalan epäonnekas, väärinymmärretty, satutettu, käytetty ja hajotettu kasa ei mitään. Iso vääräksi vääntynyt mustasta peilistä heijastuva kasa mielenterveysongelmia. Eihän se minun vikani silloinkaan ollut, mutta nyt niitä on enemmän kuin maailmanmestareilla pokaaleja. Masennusta ja luottamusongelmia, ahdistusta, paniikkihäiriötä, epävakaa persoonallisuushäiriö, pakonomaista haaveilua ja monta muuta. Kaikki vain sen takia, että joskus halusin olla oma itseni. Nyt olen niin hukassa, ettei lintukaan löytäisi täältä takaisin kotiin. En halua pois. Tai ehkä haluankin, mutta en enää jaksa, en osaa, en voi. Elän edelleen jatkuvassa pelossa niiden ihmisten ympärillä, jotka kaiken tämän minulle on tehnyt. En jaksa enää. En vain jaksa.

Löin peilin rikki.

Petterin tragedia

Petteri halusi mennä huvipuistoon.

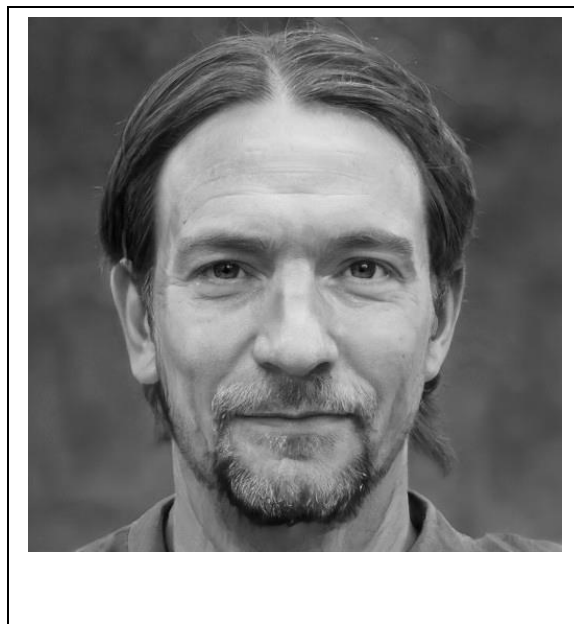
dramaattinen tauko

Petteri ei päässyt koskaan perille.

Hän ajoi kolarin ja kuoli.

dramaattinen musiikki

Lepää rauhassa Petteri 1966 - 2021

Matka

Hän istuu tiukasti selkä kiinni lentokoneen istuimessa. Kädet ovat levollisesti laskeutuneena käsinojien päälle. Jalat Laura on nostanut syliinsä sykkyrälle. Hän katsoo suoraan eteenpäin edessä istuvan niskaan. Katse on lasittunut suoraan matkustajan niskakarvoihin. Hän ei liikahtakaan. Vaikka ulkokuori näyttää liikkumattomalta sisällä mielessä jyllää monia kysymyksiä. Hän ei pysty keskittymään.

Lauran edessä oleva vanha nainen liikahtaa nopeasti. Hänen silmälasinsa tippuvat harmaiden hiuksien peittämältä pääläeltä. Nainen kumartuu nostamaan lasinsa maasta penkin alta. Lauran vieressä ikkunapaikalla istuva mies kuuntelee radiota kuulokkeiden kautta. Lentokoneessa on melko hiljaista ja Laura voi erottaa puhujan sanat toisistaan.

Laura istuu koneessa ja miettii kulunutta viikkoa. Hän palaa ajassa taaksepäin hetkeen, joka muutti kaiken. Hän istui yliopiston kanttiinissa. Edellinen luento oli juuri loppunut. Hän pakkasi Applen kannettavan laukkuunsa ja keräsi kynät auditorion pöydältä. Kello oli tasan kaksitoista. Vielä pari tuntia ja hän pääsisi omaan kotiinsa pieneen yksioon aivan yliopiston lähellä. Yliopiston kahvila oli yksiä parhaimpia asioita koululla. Siellä oli yleensä hiljaista ja paljon tilaa tehdä läksyjä. Laura katsoo puhelintaan, näytöllä näkyy viesti tuntemattomasta numerosta.

“Hei, anteeksi!” Laura huomauttaa vieressään istuvaa miestä.

Mies katsahtaa Lauraan päin säikähtäneen näköisenä. Hänen siniset silmänsä kiiluvat auringon valossa, joka pääsee sisään lentokoneen pienistä ikkunoista.

“Niin?” mies kysyy hämmentyneenä.

“Sitä vaan, että voisitko laittaa tuota vähän hiljempaa kun se kuuluu läpi”, Laura pyytää ja osoittaa samalla miehen kädessä olevaa puhelinta, josta lähtee valkoinen johto ylös kuulokkeisiin asti.

“Ai toki, anteeksi”, hän tokaisee ja katsoo puhelintaan.

“Ei se mitään”, Laura vastaa ja vaipuu takaisin ajatuksiinsa. Mies hymyilee vielä Lauralle ja kääntyy takaisin ikkunan puoleen.

Laura antaa katseensa lipua. Hän kiinnittää huomiota istuimeen pari penkkiriviä edempänä kuin hän. Pojalla on päässään sininen lippalakki ja pieni saman värinen reppu nojaa käytävän puolella hänen istuimeensa. Laura ei näe pojan kasvoja, mutta hänen olemuksensa on levoton. Laura ajattelee, että kenties pieni poika on ensimmäistä kertaa lentokoneessa.

Pojan vieressä oleva mies liikahuttaa. Hänen puhelimensa alkaa soida. Soitto kuuluu hiljaisella, mutta Laura ehtii kuulla sen ennen kuin mies vastaa puhelimeen ja nousee penkistään. Hän kulkee Lauran ohi kohti koneen takaosassa sijaitsevia vessoja. Soittoääni on tutun kuuloinen. Ikään kuin hän olisi kuullut sen aiemmin, mutta ei muista vain missä. Se ei kuitenkaan ole tavallinen soittoääni Laura tietää sen. Ääni kuulostaa tutulta ja turvalliselta. Sellaiselta, johon haluaa turvautua ja ripustautua kiinni. Pian muisto ja ajatus kuitenkin lentävät pois Lauran mielestä ja hän palaa takaisin tähän todellisuuteen. Laura ajattelee, että ehkä hänen aivonsa yrittävät saada vain kaiken mahdollisen informaation hänestä siitä ihmisestä, jota Laura menee tapaamaan.

Kello oli vasta puoli yksi. Heidän oli määrä tavata vasta neljän ja puolen tunnin päästä, mutta jostain syystä hän oli jo laittautunut valmiiksi. Käynyt suihkussa, pessyt hiuksensa ja vaihtanut vaatteensa kotiasusta juhla asuun. Kellon viisarit eivät liikkuneet millään. Ikään kuin ne olisivat jääneet kiinni puoli yhden kohtaan. Viisi minuuttia vasta kulunut hän ajatteli. Pitäisikö minun sittenkin vaihtaa asua vähän rennompaan? Ainakin tässä olisi vielä aikaa. Hän käveli takaisin yläkertaan. Talossa oli hiljaista. Pitkät tyhjät käytävät täysin autioina. Parin tunnin päästä sitä ongelmaa ei enää olisi. Hän päätti nauttia yksin olostaan täysillä.

Hänen silmäluomensa alkoivat tuntua raskailta. Koko päivän oleva jännitys karisi pois ja tuntui mitättömältä. Hän näki kuinka pukuhuone hänen ympärillään sumeni ja pikku hiljaa muuttui toiseksi. Hän putosi alas katosta ja mätkähti keskelle olohuonetta. Hänen sylissään oli pieni vauva. Vauva ei itkenyt eikä huutanut. Hän vain makasi turvallisesti miehen sylissä. Yhtäkkiä

hänestä tuntui oudolta. Ikään kuin vauvan läsnäolo olisi iljettänyt häntä. Hän halusi heittää lapsen pois sylistään, muuta hän ei pystynyt siihen. Vauvan suloiset kasvot ällöttivät häntä. Hän ei pystynyt siihen ei millään.

Laura astuu ulos lentokoneesta. Hänen sydämensä jyskyttää. Se lyö kolme kertaa kovempaa kuin hänen kantapänsä, jotka osuvat ensimmäisenä lentokentän lattiaan. Laura avaa ovet. Hänen keuhkoihinsa osuu kylmä kaupungin ilma. Ihmisiä on joka puolella. Keltaiset taksit odottavat matkustajia pääovien suulla. Yksi niistä vaikuttaa vapaalta. Laura suuntaa kulkunsa sitä kohti. Hän avaa taksin oven ja sanoo kuljettajalle englanniksi hotellin kadun osoitteen. Taksi kiittää New Yorkin katuja pitkin kohti keskustaa.

Kuu on jo taivaalla. Se valaisee katuja ja kerrostalojen kattoja. Laura katsahtaa ylös hänen hengityksensä tulee ulos höyrynä. Pari rauhoittavaa ja hidasta henkäystä. Hän katsoo eteensä ja päättäväisesti suuntaa kulkunsa kohti ravintolaa. Ovet avautuvat ja elegantti ruokasali avautuu edessä. Paljon ihmisiä. Hän ei voi tunnistaa miestä niiden seasta. Laura kävelee kohti tiskiä ja kysyy pöydän numeroa. Tarjoilija ohjaa Lauran salin perimmäiseen pöytään. Mies pöydän ääressä tutkii tilauslistaa. Hän ei huomaa Lauran tuloa. Tosin ei mies olisi huomannutkaan, vaikka he olisivat kävelleet vastakkain kadulla. Laura on siitä aivan varma. Mutta nyt mies nostaa katseensa. Hän on aivan samanlainen kuin Lauran ristiäiskuvassa oleva mies hahmo, mutta vain vanhempana.

Sade

Taivaalta sataa pisaroita. Ne ovat pieniä lasinsirpaleita, jotka särkyvät osuessaan maahan. Ne eivät silti viillä kuin lasi vaan niiden kosketus on pehmeä ja huomaamaton. Ne viipyilevät puiden lehdillä ja ihmisten olkapäillä ennen kuin vierivät nauraen alas ja pirstoutuvat pieniksi helmiksi. Ne kimaltelevat lumihuutaleiden tavoin levätessään ruohonkorsilla.

Ilma täyttyy pisaroiden hellästä laulusta, joka kertoo niiden muistoja pilvikummuista. Se on soljuvaa hyminää, jonka sävelmä on häilyvä ja katoaa aina nopeasti sieltä, missä se hetki sitten raikui kirkkaana. Jäljelle jäävät vain taivaan siniset peilit, joihin pisarat hiljaa kerääntyvät.

Mätä omena

Olen porukan mätä omena. Mätä ytimeen saakka. Tule lähelle minua ja läsnäoloni karkottaa sinut. Ota pala minua mukaasi omien tavoitteidesi edistämiseksi ja syötä itseäsi inhottavalla korruptiollani, mutta niele omalla vastuullasi. Se on minun olemukseni, mistä muodostun ja mitä ajattelen

Kukaan ei ole koskaan keksinyt sitä. Minun puolustusmekanismiani siis. Samoin kuin joku, joka on todella väkivaltainen koko helvetin ajan? En minä. Se on kaikki esitystä. Mutta se pitää ihmiset poissa, mikä on hyvä. Vaikkakin se satuttaa joskus myös minua. Mutta tarvitsen sitä. Joten jatkan. Käännyttäen pois läheisimmätkin, vaikka en todellakaan haluaisi.

Mutta haluan eniten, etten koskaan enää sekoitu siskojeni kanssa. En ole vain hyvin käyttäytyvä suosikki lapsi numero kaksi. Vanha mies teki tuon virheen aikoja sitten. Se vakuutti minulle, että minun oli tehtävä jotain ennen kuin tapasin muita, ja he odottivat aina toista onnellista ilmapää lapsosta. Olen oma persoonani, ja ainakin- vaikka he vihaavatkin minua- ainakin ihmiset tietävät sen nyt.

Ymmärrän, että käytökseni vain saa ihmiset pitämään minusta vähemmän... mutta ainakin he tietävät, kuka olen ja, että en ole vain toisen ihmisen varjo, jokin ei niin tärkeä, joka voidaan vain sulauttaa isompaan asiaan kuvaan ... kuten Kanada, minkä vuoksi säälin häntä – ainoa ystäväni. Koska hän ei ole keksinyt, kuinka muuttaa käyttäytymistään niin, että siitä tulee tarpeeksi mieleenpainuva erottautuakseen omasta veljestään Amerikasta. Se on sääliä, ja tunnen surua, siitä että voin vain sääliä häntä. Mutta sitten taas tiedän myös vähän siitä, millaista olla hämmentynyt ja näkymätön. Koska minähän olin, kunnes opin, miten se lopetetaan.

Se on osa sitä, miksi olen ainoa kansa, joka kutsuu Kanadaa "Amerikaksi" samalla kun tiedän hyvin, kuka hän on, leikkimässä jälkikäteen joka kerta, kun olen kuullut jälleen toisen kutsuvan

sitä väärällä nimellä. Mitä voin sanoa? Ainakin se saa ainoan todellisen ystäväni hymyilemään, vaikka se olisi joskus katkeralla ja surullisella ja tietämättömällä tavalla olisikin.

Suuri retki

Pipö istui junassa, matkalla tuntemattomaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mihin hän oli menossa, mutta rohkeutta antoi tieto, että tämä olisi välttämätön matka. Pipöstä tuntui oudolta. Kuin juna, jossa hän istui, kulkisi väärään suuntaan. Jopa maisemat vilahtelivat Pipön silmien edessä kuin ne tulisivat takaapäin. Siinä ei tosin olisi mitään kummallista, jos ajattelemme maailmaa missä pieni Pipö oli asunut jo pienestä asti. Ehkä hän kuitenkin oli vain väsynyt.

Pipö yritti ummistaa silmänsä. Kuitenkin ohikiitävät maisemat hänen päänsä vieressä pakottivat hänet katsomaan ulos. Junassa oli hiljaista. Kaikki nukkuivat. Tai ehkä suunnittelivat jotain pahaa muiden matkustajien yllättämiseksi, Pipö ajatteli. Hän yritti saada karmivat ajatuksensa hallintaan ja katsoi taivaalla näkyvää himmeää kuuta. Pipöllä ei olisi nyt varaa pelkoon. Hänelle oli uskottu tärkeä tehtävä, eikä hän voisi pettää ystäviään.

Pipö havahtui unestaan. Hän ei enää kyennyt nukkumaan, sillä viime syksyn tapahtumat pyörivät hänen mielessään. Oli syysjuhla, jota kaikki Pipön kaltaiset olennot juhlivat sadonkorjuu kauden kunniaksi. Pipö oli ystäviensä kanssa lähtenyt hakemaan lisää kurpitsoja kasvimaalta, kunnes yhtäkkiä he huomasivat suuren laatikon keskellä kurpitsapeltoa. Hänen ystävänsä olivat seikkailunhaluisia ja halusivat kiivetä katsomaan laatikkoon. Pipön oli kiivettävä perässä, sillä hän oli kaikista vanhin, eikä tulisi kuuloonkaan, että hän päästäisi ystävänsä silmistään. Pipö näki kaulakorun laatikon pohjalla. Se oli kaunis ja hän päätti viedä sen sedälleen tutkittavaksi. Pipöstä tuntui, kuin kaulakoru painaisi hänen rintaansa, hänen kantaessaan sitä. Setä hämmästyi katsoessaan korua ja kertoi kammottavan salaisuuden, mikä oli tapahtunut monia tuhansia vuosia sitten.

Pipö havahtui muistelmistaan, kun pieni kivikukkulan asukas istui hänen viereensä. Kivikukkulan asukkaat olivat lyhyitä ja pulleita olentoja, jotka muistuttivat nopealla vilkaisulla kiviä, mutta tarkemmin katsottuna heillä oli siniset paidat, vihreät housut ja päälle keikkui pieni hattu.

-Minä aistin sen.

-Minkä?

-Jonkun pahan, ehkä tuon, joka roikkuu kaulassasi

-Miten sinä voit sen nähdä, sehän on paitani alla?

-Minä tunnen sen!

Pipö ei ehtinyt vastata mitään pienelle kivelle, sillä se lähti juoksemaan kohti junan perää, veti sinisen paitansa pään ympärille ja katosi.

Pipö jäi yksin penkilleen, junan vielä kiitäessä eteenpäin... Tai taaksepäin, hän ei ollut enää yhtään varma mihin suuntaan olisi menossa. Hän päätti, ettei enää edes yrittäisi nukkua. Muutama junassa istuva ihminen oli jo heräillyt ja nyt he jauhoivat purkkaa tai kääntelivät kirjojen sivuja. Pipö oli varma, että he olivat kuulleet hänen ja kivikukkulan asukkaan keskustelut, vaikka se ei olisi mitenkään mahdollista. Tavalliset ihmiset eivät näet pystyneet aistimaan yliluonnollisten otusten olemassaoloa tai puhetta. Pipö vain toivoi, ettei kukaan istuisi hänen päälleen.

Yhtäkkiä Pipö kuuli tutun äänen selkänsä takaa. Hänen mieleensä juolahti muisto, siitä kun hän istui silmät suurina setänsä tutkimushuoneessa, satojen kirjahyllyjen ja vanhojen karttojen ympäröiminä. Hän pystyi melkein kuulemaan sedän äänen, kun tämä kertoi Pipölle vaikeasta tehtävästä, jota kukaan muu ei pystyisi tehdä. Pipö katsahti taakseen säikähtäneenä, mutta näki vain junan suljetun takaoven.

Linnan ovet paiskautuivat auki ja kuninkaan vakoojat, varjo-oliot kiisivät sisään.

-Hän on tulossa!

-Hän tulee jo huomenna!

Kuningas hyppäsi ylös valtaistuimeltaan. Hän tiesi olevansa vaarassa, sillä kaulakoru ei ollut enää hänellä. Kuningas oli voimaton ilman tätä korua ja, jos se tuhottaisiin, ei häntä enää olisi. Kuningas oli kauhuissaan ja lähetti vakoojansa etsimään lisätietoa uudesta tulokkaasta.

Pipön matka jatkui, yhä edelleen ja hän ummisti silmänsä ja vaipui kevyeen uneen. Yhtäkkiä hän oli linnan porteilla. Portit olivat rautaa, eivätkä ne näyttäneet kutsuvilta. Suurien porttien takaa kuului hiljaista kuiskintaa, joka kutsui Pipöä luokseen. Hitaasti portit alkoivat avautua, mutta Pipö ei nähnyt enää mitään. Hän tunsu painavan esineen polttavan kaulaansa, mutta jokin esti häntä koskemasta siihen.

Pipö havahtui unesta ja huomasi junan olevan tyhjä. Hän katsoi ulos. Maisemat olivat tummia. Ikkunasta näkyi vain kuolleiden puiden oksia ja taivaalla kaarteli musta korppi. Pipö nousi junasta ja näki edessään rautaiset portit. Samanlaiset kuin unessa. Pipö asteli porttien luo ja koputti hiljaa. Portit aukesivat hitaasti narahdellen. Pipön edessä seisoj varjo. Kyllä, se oli pelkkää varjo. Ei päätä tai käsiä. Vain heijastus. Varjo kutsui Pipön porttien toiselle puolelle ja lähti viilettämään edellä. Pipö astui ensimmäisen askeleen kohti linnan pihaa ja täysin mustaa pimeää linnaa

Armon lahja

On aika pistää silmät kiinni. Elämä, jota ei haluttu, on vallannut kaikkien näkökentän. Ympärillä vallitsee kaaos, jota ei pääse pakoon. Henkeä vetäessä keuhkot täyttyvät pölyllä, joka polttee ja repii. Joka hitaasti tukehduuttaa. Kukaan ei itke. Kukaan ei naura. Enää ei näy kuin tuska kasvoilla. Onnettomat, anelevat katseet. Repivien sanojen aiheuttamat kaatumiset.

Kuva maailmasta, jossa kaikilla olisi ollut hyvä olla, on poissa. Tilalla on vain toive armosta. Ei pelkoa kuolemasta. Kuolemaahan sitä toivotaan. Pääsyä pois. Pakotietä katseilta, jotka näkevät sisimpääsi. Kunpa joku olisi opettanut luopumaan asioista ajoissa. Koska nyt kaikki on menetetty. Jäljellä on vain poltetun maailman tuhka, joka on tamppautunut maakerroksen päälle.

Ihmiset itse aloittivat sodan. Sodan, johon ei olisi kenenkään pitänyt osallistua. Taistelun, jonka seurauksena aiheutettiin tuhon aikakausi. Maailmalle vapautuneet kemikaalit, bioaseiksi tarkoitetut virukset ja bakteerit hyökkäävät nyt kaikkien jäljellä olijoiden kimppuun. Ne muuttuivat ja kehittyivät aivoja tuhoavaksi demoniksi. Eikä keitä tahansa muokkaavaksi taudiksi. Se muokkasi niitä, joille emme koskaan kertoneet nimiämme. Niitä, jotka kuuntelivat meitä ja odottivat meitä aina takaisin.